

“Sóc detallista amb el sexe perquè el sexe diu moltes coses del personatge”

Daniel O'Hara, nom artístic de Daniel Muñoz (Barcelona, 1968), publica a Empúries la novel·la *La cançó de l'estiu*. És autor de la novel·la *El dia del client*.

—Parleu del viatge turístic al Marroc d'un homosexual, període a banda en la vida d'una persona. Heu volgut reflectir la vida d'un homosexual sigui quina sigui la seva situació o durant una etapa d'extrema obsessió sexual?

—No em faríeu la pregunta si fos heterosexual. No es pot enfocar la novel·la a partir de la seva condició, tot i que el sexe hi tingui un paper molt important. El viatge és excepcional perquè és la primera vegada que viatja al Marroc i a un país musulmà i perquè és la primera vegada que pateix disfunció erèctil. Tota la vida havia estat un amant insertiu, actiu, però ara no té les ereccions prou dures, o no en té, està vorejant la impotència, i es planteja descobrir el plaer prostàtic, tot i que la seva fisiologia no l'ajuda prou.

—És un cas habitual, entre els homosexuals?

—El col·lectiu homosexual és molt divers i no voldria que el cas del protagonista fos representatiu.

—Però sembla que, ni que sigui per les peculiars circumstàncies del protagonista, estigui més obsessionat pel sexe que un heterosexual. Quan pensa en el viatge, només pensa en les relacions íntimes.

—Hauria de ser un sociòleg per dir si l'homosexualitat et fa més obsessionat pel sexe. El protagonista és solter i pateix insatisfacció, a diferència dels que tenen parella, tot i que n'hi ha que n'estan avorrits i cansats. Un tret que li provoca la insatisfacció és que li és difícil escórrer-se, i quan t'escorres s'allibera el pensament de la recerca mental del sexe. Això també li pot passar a l'heterosexual. Ja sé que no tot està en escórrer-se, però quan ho fas t'alliberes d'obsessions.

—Penseu que l'homosexualitat del personatge us permet fer-lo més complex, més interessant?

—En principi no hauria de permetre fer-lo més complex. Però en patir un conflicte que provoca una neurosi, si saps aprofitar aquesta neurosi, pots fer-lo més interessant. Però hi ha altres circumstàncies que poden causar una neurosi i ser crític amb la societat.

Daniel O'Hara, pseudònim de Daniel Muñoz, publica la novel·la *La cançó de l'estiu* a l'editorial Empúries.

—Vàreu veure el personatge del tot abans de començar el seu viatge turístic o vàreu acabar creant-lo mentre escrivíeu el relat?

—El vaig acabar de crear mentre escrivia. El punt de partida era un viatge al Marroc, l'estiu del 2006. Vaig prendre notes i en tornar vaig començar a escriure'l. La meua intenció era escriure un conte eròtic, però als dos capítols vaig veure que no era un conte eròtic. Era sexe explícit, però no eròtic. I sexe com a element narratiu, no com una expansió gratuïta. Per això al final he de ser detallista, perquè el sexe explica moltes coses del personatge.

—El protagonista es diu Pata-tín, cosa que crea un to distant irònic, però els altres personatges tenen noms corrents. Per què només ell?

—Així ironitza sobre el protagonista. Per la seva banda, el protagonista ironitza sobre els altres, no a través dels noms, sinó de la seva visió. Tot i tractar-se d'una

novel·la realista, l'ús d'aquest nom et permet el distanciament i renovar-lo cada cop que hi poses el subjecte.

—Tot i moure's arrossegat per les seves neurosis i frustracions, en ser el narrador i comentar-ho tot, havia de ser una persona madura i amb una certa gràcia, no? Havia de tenir personalitat.

—Voreja els quaranta anys i les persones neuròtiques, encara que puguin patir certes mancances, en alguns punts han continuat madurant, formant-se i excel·lint.

—Una barreja de feblesa i maduresa.

—Sí. El personatge té un aspecte clownesc que, a través de la ironia, enganxa i agrada, tot i que en alguns moments pugui semblar infantil i egocèntric, i arribar a irritar.

—Tot i que dieu que no és un text eròtic, el detallisme de l'escena sexual del final no pot fer-ho pensar al lector?

—Espero no haver donat aquesta sensació. La seva sexualitat frustrada esclata a l'escena final, són com uns focs artificials, i calia ser detallista. És una catarsi de tot el que ha estat bategant en els dies de convivència amb gent que no li agrada. La catarsi i la creació d'una nova necessitat que fa seguir el personatge endavant.

Lluís Bonada